

ധுத்த காண்டம்

(கவிதைகள்)

முல்லை அழகன்

நூல்

ஷுத்த காண்டம்

முல்லை அமுதன்

மணிமேகலைப் பிரசரம்

தபால் பெட்டி எண் : 1447,

7, தணிகாசலம் சாலை,

தியாகராய் நகர்,

சென்னை - 600 017.

தொலைபேசி : 4342926.

தொலைநகல் : 044 - 4346082

E-mail : manimekalai@eth.net

நூல் விபரம்

நூல் தலைப்பு	⇒ யுத்த காண்டம்
ஆசிரியர்	⇒ மூல்லை அமுதன்
மொழி	⇒ தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	⇒ 2000
பதிப்பு விபரம்	⇒ முதல் பதிப்பு
உரிமை	⇒ ஆசிரியருக்கு
தூளின் தன்மை	⇒ 11.2 கி.கி.
நூலின் அளவு	⇒ கிரெளன் சைஸ் $12\frac{1}{2} \times 18\frac{1}{2}$ செ.மீ.
அச்சு எழுத்து அளவு	⇒ 10 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	⇒ 96

நூலின் விலை : ரூ.20.00

அட்டைப்பட ஓவியம்	⇒ திரு. சாய்
லேசர் வடிவமைப்பு	⇒ லேசர் கிஸ்டம், சென்னை-17.
அச்சிட்டோர்	⇒ MK எண்டர்பிரைசஸ், சென்னை 600 005.
நூல் கட்டுமானம்	⇒ தையல்
வெளியிட்டோர்	⇒ மணிமேகலைப் பிரசுரம், சென்னை-17.

காணிக்கை

நழுத்து ரத்த
புஷ்பங்களுக்கு

என்னுரை

மீண்டும் ஒரு குதூகலச் சந்திப்பு இது
அரசியல்/சமூக துன்பியல்
ஆக்கிரமிப்புக்களுக்கு மத்தியிலும் மெல்லி
யதாய் வெற்றியின் இதம் காற்றில் கலந்து
பலராமல் கடந்து வருகையில்
கம்பளை நினைத்துப் பார்த்தேன்
பிறகு
பாரதி வந்தான்... சூழல் அவனை வணங்க
வைத்தது...
மறுக்க முடியவில்லை மேத்தாவைப்
பார்த்துத்தான் கவிதை எழுத பழகிக்
கொண்டதை.
மறக்கமுடியவில்லை மகாகவி, நிலாவனன்
வழி இன்றைய சேரன் ஜெயபாலன் காசி
ஆனந்தன், புதுவை ரத்தினதுரை, கருணாகரன்
என்று நீள்கின்ற ஈழத்து கவிஞர்களின்

கவித்தளங்கள் தடங்கள் ஒருமுகப்படுத்த
வந்தவை...

காலாறு நடந்த செம்மண்ணின் கதைகள் -
சோக வரலாறுதான். அவ்வரலாற்றினை
முழுமையாய் எழுதுகையில் தான் என்
எழுத்தின் பூரணத்துவமும் அடங்கும் என்று
நம்புகிறேன்.

அதற்கான பயிற்சியாகவும் தான் இம்முயற்சி.
முடிவாக,

கலையின் தாகம் கொண்டவர்க்கு / பதிப்பக
நண்பர்கள் / பிரசுரமான என் ஆக்கங்களின்
பத்திரிகைகள், சஞ்சிரிகைகள்
இன்னும்பிற.... நன்றிகள்... எனை விமாசிக்கப்
போகும் வாசகர்கட்கும்....

அன்புடன்

மூல்லை அமுதன் (ஆழம்)

20-06-2000

R. MAHENDRAN
34 RED ROFFE RD
PLAISTOW
LONDON E 13 PJX

இந்நாலாசிரியரின் பிற நூல்கள் :

'நித்ய கல்யாணி
விடியத்துடிக்கும் ராத்திரிகள்
புதிய அடிமைகள்
விழுதுகள் மண்ணென்றொடும்
ஆத்மா
பட்டங்கள் சுமக்கின்றான்
விமோசனம் நாளென
ஸ்நேகம்
முடிந்தகதை தொடர்வதில்லை
யாகம்
இசைக்குள் அடங்காத பாடங்கள்'

யுத்த காண்டம்

புதுயுகம் பிறக்கும் !

எங்கள் —

உழைப்புச் செடிகள்

பூப்பது

பாசமலர்கள்லல்;

வெறும் கலயம்

கமந்த —

துன்பக் கனவுகளே... !

உருண்டோடும் வாழ்வில்

இருண்ட பாதைகளே —

நடும்தூரம் !

புயல் சுமக்கும் எங்கள்

மனதிருட்காடுகள் —

எரிந்து உருகுவது

எந்தத்

தேவனின் வருஷக்காக ?

இவைகள் —

வெந்துதணிந்த காடுகளால்ல...

பழுதிப்புயலை விதைத்துவிட்டு

இங்கே —

வீழ்ந்துபோன

மனித ஆத்மாக்களுக்காக

உருகும்

மெழுகுவர்த்திகள் !

இங்கே —

முடியப் போவது — ஒரு

யத்தகாண்டம் மட்டும்தான்;

பிறக்கப் போவதோ —

ஏழைமனமாறும் சாம்ராஜ்யம் !

- தாரகை, ஜூன் 83

நாளைவரும் அக்குயில்

முன்னம் ஒருநாள்

ஏவாள்

கதை சொன்ன அக்
குயில் —

பின்னே — மேறி

கதை சொல்லவும்

சீதை — அகலிகை

மாதவி — கண்ணகி

கதைகளை சொல்லியபின் —

இப்போ —

வாழ்வின்றி

பாழாகிப் போன புனிதாக்கள்

கதை இடறிச் சென்றது.

மீண்டும்
அக்குயில
நாளைவரும்...
எந்தப் புனிதாக்கள்
கதை சொல்லுமோ...
மனம் காத்திருக்கிறது.

- 18-2.79.

உழைப்பு

வறுமைநதியின்
சரலிப்பில் —
வியர்வைச் செடியில்
வாழ்வுப் பூக்கள்
மலரும் —
அங்கே உழைப்பு உரமாகும்.

- 19-2-80.

பெண்கள்

அர்ச்சனை மலர்களாய்
 மலர்ந்து
 காத்திருக்கிறோம்
 அர்ச்சகரைத்தான் காணோம்.

இன்ப ஸ்வரங்களே
 இனிதாக
 மீட்டித்தருகின்ற
 காதல் வீணைகள்;
 கல்யாண சுகந்தநங்களை
 கனியாக —
 அன்ளித் தெனிக்கின்ற
 பண்ணீர்மலர்கள்

நாங்கள்

கோகுலத்துப் பறவைகள் தான்

எம்மைக் கொஞ்ச

கோகுலத்துக் கண்ணன்கள்

தயாராய் இல்லை.

ஏனெனில்

நாங்கள் ஏழைப்பட்சிகள் !

- 22-2-80.

சிங்கள நண்பர்களுக்கு !

ஒவ்வொரு ஆண்டும்
 நாங்கள் —
 கைகுலுக்கிக் கொண்டோம்
 “ஆய்போவன்”
 “வணக்கம்” இவைகளுடன்.
 தேர்தல்மட்டும் வரும் விடியல் தராது.
 நமது —
 தலைகளை அகதிகள் முடிதரிக்கும்.
 முகாமில்.... கோயில்களில்....
 கடலில்...
 மீண்டும் கைகுலுக்கல் —
 “ஆய்போவன்”... “வணக்கம்”
 ஆண்டுகள் அவர்க்கும் பாடம் !
 திகதிகள் தொலைந்திருக்கலாம் ! !
 எனினும் —

இனிய தொழர்களே
 நீங்களே —
 எங்களின் அத்யாயங்களை
 புரட்டினீர்கள் ! புதுப்பித்தீர்கள் !!
 இன்று —
 சட்டத்தில் - பயங்கரவாதிகள்

தொடர்கின்ற வருஷங்களில்
 கைகுலுக்கல் வராது... நிச்சயமே
 ஏனெனில் —

எங்களின் மனது மந்திரம் ஒலிக்கும்
 தமிழ்நாழம் என்பதாக !
 கரங்கள் —
 துப்பாக்கிகளை தயார்ப்படுத்தும் !

- 26-1-89.

1983 ചെപ്രമ്പർ 7

വർക്കപ്പ പോരാട്ടത്തിന്
 കരുപ്പു നാട്കൻ ഇവൈകൻ !
 ഏമാന്തോരുക്കു സിവപ്പാമ്
 എழുതിയ —
 അഴിമൈസ് ചാണൻമ !
 നമക്കുപ്പ് പുരികിരതു.
 മുംഛക്കൻ ഒന്കത്ത് തെരിയാത
 അപ്പാവികൻ
 എത്രിക്കുത്താലുമ് കട്ടുവിരലുകാട്ടി
 അനുമതി പെறുമ് നാണിൻ ആരമ്പമ്
 ഇതുമുഴിവല്ല... ആരമ്പമ്
 എനിന്നുമ് —
 തൊടര്ന്തുവരുമ് നാട്കൻയാവതു
 സിവപ്പു നാട്കണ്ണൻ
 പിരക്കണ്ണപ്പറുത്തുന്നകൻ !
 യാവര്ക്കുമ് പുരിയുമ്.

- 6-1-84.

பொதுமைப் பூக்கள்

காலை அரும்பி
 மாலை கருகும்
 மலர்களால்ல... !
 அதிர்ச்சி வைத்தியத்தால்
 சிறைதந்து விடும்
 கண்ணாடி வார்ப்புகளுமல்ல... !
 பீரங்கி விந்துக்களை
 கருப்பைகள்
 இங்கே
 கமக்கும் அதுவே
 புரட்சி விந்துக்களை
 பிரசவிக்கும்.
 கோமகன் நாமம் உச்சரிக்கும்
 கோபியர்களை விட
 விடுதலைக் கவிதைகளை
 உச்சரிக்கும் நாங்கள்

மேலானவர்கள்... புரட்சியை
 வெல்லத் தூடிப்பவர்கள்.
 வானமே கூரையாக
 வையகமே எல்லையாக
 அழகு நிலாவை
 சாட்சிவைத்து
 அரங்கேறுகின்ற எங்கள்
 கல்யாண வீச்சுக்களால்
 பொதுமைகளையே எங்கள்
 கருப்பைகள் மலரவைக்கும்... !

- 4-1-82.

வேடக்கை மணிதர்கள்

ஒருநாள் பொழுதில் –
 பினமாக வீழ்ந்த அவனை
 குழுமியது கூட்டம்...
 கசமுச... வார்த்தை முன்னுமுனுப்புகள்.
 நேரம் சென்றது.
 போலிஸ் வந்தது
 பினம் தனியே கிடந்தது.
 கூட்டம் எங்கே போயிற்று ?
 பார்வையாளர்கள்
 அவர்கள்
 பங்காளர்களல்ல... !

- 16-3-89.

சோகங்களும் காயங்களும்

குதூகலம் பூத்துக் குலுங்கும் நேரம்
சந்தோஷம்

கரையை உடைக்கும்.

பிற்பாடு —

சோகம் வந்து அதைக் காயப்படுத்தும்.

அப்போது —

இதயம் திறந்து கொள்ளும்
வடுக்கள் அங்கே வரவு வைக்கப் பெறும்
சோகம் கூடு கட்டி

வாழுப் பழகிக் கொள்ளும்
 அயல் வீட்டு நட்புப் பூக்கள் கூட
 கைகுலுக்க மறுத்து
 வேடிக்கை பார்க்கும்.

இதுவே —

நானும் என்னில் காலம் நடத்திப்பார்க்கும்
 தானலய நாடகம் !

- 2-3-89.

மாற்றமில்லா !

“வெள்ளையனே வெளியேறு !”
 கோட்டங்கள் தொடர்ந்தன
 இன்று —
 சிறிது மாற்றம்தான்.
 எனினும்
 எல்லாம் நமக்கு ஒன்றுதான் !
 “தமிழ்னே வெளியேறு”

- 24-6-84.

காத்திருக்கை

அவனது
 தோட்டத்தில்
 வர்ணனைக் கணவுகளை
 சிருஷ்டிக்கும்
 மலர்கள் நிறைந்திருக்கும்.
 மல்லினை.... ரோஜா.... முல்லை.
 இத்யாதி... இத்யாதி
 இருந்தும் —
 அவனது மனமோ
 ஒரு துறியகாந்திக்காய் காத்திருக்கும் !

- 20-3-89.

[சுதந்திரம்]

எங்கள் வீட்டு

ஒட்டறைகளைத் துடைக்க
 எத்தனை கரங்கள்
 முனையப் போகின்றன ?
 சோம்பேறித் தத்துவங்கள்
 மலிந்த
 எங்கள் வீட்டில்
 பாவும் துடைப்பாம்
 இன்னும் மூலையில்
 தவும் கிடக்கின்றது

- 10-4-84.

ராஜ பறவைகளுக்கு !

(விடுதலைக்காக சாகும்வரை உண்ணாவிரதம்
இருக்கின்ற இளைய தமிழ்நாட்டுக்கு)

இருட்டு மனிதர்களை
துரியன் முன்னே
விசாரணை நடாத்துவதற்காய்
நோன்பு நோற்கின்ற
விரதிகளே
உங்களிடம் மலர்களையே
கொண்டுவந்த எமக்கு
“நாங்கள் நேசிப்பது முட்களையே”
என்கிறீர்கள்.
ஓ... புரிகிறது ராஜபறவைகளே !
முட்களாய் விதைக்கிறோம்
கதந்தரப் பூக்களாய் மலரட்டுமென
எம்மை
ஆசீர்வாதம் செய்யுங்கள் !

அன்பே

எத்தனை எத்தனை
 தொலைதூரப் பயணத்தின்
 களைப்பு — பிறகே
 உன் இதய சாம்ராஜ்யக் கைப்பற்றல்
 நடந்து முடிந்தது.
 கடவுளைக் காண —
 தவமிருப்பது ஞானிகளின் வேலை.
 இங்கே —
 என் தவமிருப்பு... ?
 நான் கூட ஞானி...என்னுள் ஒரு பெருமிதம்
 யாவர்க்கும் நடந்த கதவடைப்பு...
 எனக்குமட்டும்
 என்னுடன் நீ
 ஜோதியில் கலந்திட
 நாட்கள் இத்தனையா என்ன ?
 இனியாவது —
 தவத்தைக் கலைத்துவிட்டு
 நிலைத்தைத் தரிசிப்போம் !

- 12-3-89.

விழியால் ஒரு சுயம்வரம்

உன்னை வென்றுவிடத்தானே

இந்த

சுயம்வரம் !

விழிவில்லால்

என்னை வீழ்த்திவிட்ட பிறகு...

எந்த வில்லும் இனி முறியாது

அப்பனிடம் சொல்லிவிடு

நிறுத்தட்டும்..

இனியொரு

சுயம்வரம் தேவையில்லை

என் வரமே நீயாகும்போது

என் இந்தச் சுயம்வரம் !

இன்று முதல் —

கல்யாணக் கணவுகளைத் தயார் செய்வோம்.

- 12-3-81.

சிவப்பு விழியலுக்கு

இதுதான்

சரித்திரம் சொல்லும் இலங்காபுரி.

அனுமன் தொடங்கிவைத்தது

இன்று —

நின்று ஏரிகிறது.

அது பெரு நெருப்பு

கண்ணகி ஏரித்தது மதுரைச் சாம்பல்

இங்கோ...

இராணுவம் பெரு நெருப்பாய் சிரிக்க
நமது

நிலமும் பற்றி ஏரிகிறது.

ஐன்றாய் சிவனும் சில்லாவும்

கைகள் குலுக்கிக் கொண்டது

மறந்து போயிற்று ! மறந்துதான் போயிற்று !!

இங்கே மானுடம் மட்டும்தான் ஏரிகிறது !

யத்த நிறுத்தம்... சமாதானம்... வாளெனாலியில்
ஒலிக்கின்றபோது
ஷஷ்... துப்பாக்கி ரவைகள்பட்டு
மானுடம் சரிந்து வீழ்கின்றது.
இது ஒரு தொடர்க்கதைத்தான்
முடிவுரை எழுதாத கரங்கள் இங்கில்லை
சிவப்பாய் விடியல் வருமுன்னே
இங்கே —
இரத்தம் நிலத்தில் ஒடுகின்றது.
நமது தலைவர்கள் கதிரைகளில்
படித்ததுவேதம்... மறந்தது மனித தர்மம்.
அதனால்... நாங்களும்... தலைவர்களை... மறந்தோம்.
ஒரு சிவப்பு விடியலுக்கு
இன்று தயாரானோம் !

- 14-4-89.

ஒர் இதயத்தின் புலம்பல்

உனக்காய் வாழ எனக்கு ஓர் உயிர்தான்...
 புகையாத நெருப்பில் உன்
 நெஞ்சின் அலை கொதிக்கும்
 அரிசி... புளி.... உப்பு... எனது
 கால்கள் நடக்க
 இங்கே... அம்மா நானோ
 பாலைவனத்தின் பொதி கமக்கவந்த
 ஒட்டகமல்ல... எனினும்
 பாசச் கமைதாங்கி வந்தேனிங்கு
 என் இதய வரிகளை ஏடுதாங்கி
 வராததால் —
 தம்பி நீ... கோபப்படாதே...
 வாழ்வது ஒருமுறை... உமக்காய்
 நான் வாழவேன் என்பது
 சபதமல்ல... வேதம்
 கடன் தந்தவர் வாசலிலா?
 என் இதயத்திலல்லவா... !
 இந்த அப்பாவி மனிதர்களின் புலம்பல்
 நிச்சயம்...

எந்த அலைவரிசையிலும் ஒலிக்காது !
 ஒருநாளில் எனது காலடியில்
 தலைவணங்கும் காலம் நோக்கி
 இப்போது...
 என் தலைசாம்ந்துள்ளது பிணமாக !
 புலம்பாதீர் ! புலம்பாதீர் !!
 உறவாய்... உதிரமாய்... மன்னில்
 புதையப் போகும் பாசச் சமைதாங்கிகளுக்கு
 ஹே... நண்பர்களே...
 பால் பழங்கள் வேண்டாம்
 உதிரும் உங்கள் கண்ணீர்களை
 சேமித்துப் பழகி...
 பின்னால் வருகின்ற வாலிபர்களுக்கு
 பாதை சமைத்துக் கொடுங்கள் !

- 21-8-84.

மனிதனாக...மனிதனாக...

விதி ஏன் இப்படி
 சிரித்தது
 மதி இழந்த மனிதன் நானா?
 பாதையில் கிடப்பது மலர்களா?
 தலையில் தூஷியிருப்பது கிரீடங்களா?
 கில்லை என்றே மனது சொல்லும்
 முட்கிரீடங்களும் கொடிய
 தலைகளிலும்... பாதங்களிலும்...
 இறைவனை நினெப்பது
 துரிய நமஸ்காரமும் செய்வது போலா?
 புரியாத உலகில்
 தனி வழி நோக்கி நான்...
 மனிதனாக... மனிதனாக...

- 8-7-84.

நினைங்களின் துரிசனம்

துப்பாக்கி ஏந்தும் கரங்களில்
 விலங்குகள் ! ஒருநாள் அவை
 உடைந்து போகலாம்
 மண்ணின் கீதங்கள் மட்டும்
 கிராமத்து இதயங்களில்
 என்றும்
 ஓலித்துக் கொண்டிருக்கும்
 குருதி பழந்த மண்ணில்
 சோகங்களைச் சுமந்தபடி...
 மனித உடல்கள்
 ஓ... அவர்களின் வருகை
 நமக்குப் பயம் தருகின்றது...
 உடல்களைத் துணைக்கும் ரவைகள் !
 டிரக்குகளில் மிதிபடும் தலைகள் !!

சப்பாத்துக்களில் மோதுபடும் உடல்கள் !!!

ஓ... புத்தனே

உனது போதனைகள் ஏன் இங்கு

தோற்றுப் போனது?

இறைவா...! உன் உடலில்

இதோ அர்ச்சிக்கிறோம்

குருதிப் பூக்களை!

ஒடும் குருதி ஆற்றில்

ஒலமிடும் குரல்கள்

இப்படி...

இப்போது —

துப்பாக்கி மட்டும்தான்

தேவைப்படுகின்றது !!

- 28-11-1984..ந

அனுபவம் ஓன்று

கடவின் கரை நாடி
வருகின்ற நதி அலைபோல்
தேவி —

இந்த மனிதன் வருகின்றான்
தெருவினில் இறங்குங்கள்
உனக்கு மரண பயம் என்றால்...

இந்த மனிதனின் மரணம்
தவிர்க்க முடியாததுதான் !
மன்னில் புதையும் தலைகளைத் தாங்கி
குருதி ஆறுவருகுதடி !
ஓன்றில் தேவி விலகிக் கொன் !
இல்லையனில்... உனது இறப்பு இங்கேயாகலாம்

விதி எழுதும் சரித்திரத்தின் அத்தியாய்ம்
 நாங்கள் தான்
 எனினும்.. என்றோ சாவது நிச்சயம்
 தேவி வந்து விடு !
 துப்பாக்கிகளின் தூறல் நம்மீது படப் போகிறது...
 கங்கை இன்னும் வற்றி விடாத
 கிராமத்து இதயமே...!
 வீழ்வது உடல்கள் மட்டும்தான்
 இதயங்கள்லல...

- 28-7-1984.

விண்ணப்பம்

சிரித்தபடி... சிலிர்த்தபடி
 எழுந்து மடிந்து போகின்ற
 தீந்த
 இலைகளின் வேர்கள் கூட
 ஏதோ சோகம் சொல்லித்தான் போகின்றது.
 ஓ...
 பட்டாகக்காரர்களின் வெடிப்புலம்பல்
 சிதறிய சிறுவர்களைப்போல...
 பட்டாளத்தானின் வெடிக்குதறவில்
 எங்கள்
 உயிர் கூட அதிர்ந்துதான் போகிறது.
 எத்தனை உயிர்கள்...? எத்தனை உடல்கள்??
 தேவ பிதாவே
 'பசிக்கின்ற வயிற்றுக்கு உணவு தா'
 என்கின்ற எனது
 விண்ணப்பம் போய்
 இங்கே
 'துடிக்கின்ற கரங்களுக்குத் துப்பாக்கித் தா'
 இதுவே எனது இறுதி விண்ணப்பம்.

[இநு காதலிக்கு]

காற்று வாங்கப் போன கானல் பறவைகளே
 உங்கள் கவிதைகளில் எத்தனை சோகங்கள் !
 கனவுகளை விதைக்கும் கவிதைகளை நேசிக்க
 யாரும் கடல் கரை நாடி வரவில்லையா?
 கடலில் ஒளிந்துகொண்ட தூரியனைத்தேடி
 சந்திரன் எழுந்து வருகின்ற காட்சியைக் காண
 என் காதலி கூடவா வரவில்லை...
 கடல் அலைகள் எழுந்து ஆர்ப்பரித்திருக்குமே
 எங்களின் காதல் கவிதைகள் ஓலிக்காததையிட்டு.
 நீண்ட நெருப்பினை
 விண் கூவி அழுதிருக்குமே...
 காதல் பறவைகளின் கீதம் இன்றில்லை என்பதால்
 காய்த்துச் சிரிக்கும் இளநீர்க் குலைகள்
 என்ன பாடுபட்டிருக்கும் உன்னைப்போல்...
 காதல் இனிமையானது ! இனமையானது !!
 எனக்கு மட்டும் கவிதையானது... !!!

சிரித்த செம்மலர் உதிர்ந்து அருந்தவன்
 தோட்டத்திலா வீழ்ந்திருக்க வேண்டும்?
 ராகங்களை ரசிக்கும் தேவனே
 இந்த இளையவனின்
 கீதங்களைக் கேட்ட பின்புமா
 காதலின் கனதிகள் புரியவில்லை உனக்கு.

ஓ...

அனார்கலி-சலீம் போல
 அம்பிகாபதி-அமராவதி போல
 இந்த
 ரோமியோ-ஜூலியட்டின் கதையை
 உலகம் புரிந்து கொள்ளட்டும்
 சோகங்களையே ஒலி பெருக்கும்
 இந்த வானொலி
 காதல் கவிதைகளை நிச்சயம்
 நேயர் விருப்பமாக்கிக் கொள்ளும்.

- 24-10-84.

வீர் இதயத்தின் குழல்!

இரவில் முகம் தேடும் இரவல் பறவை இது
வானம் அளாவும் எந்தன்

இதயப்பறவை தாளப்பதியும் போது
நிழலாய் தொடர்வது யார்?

இனமை வனங்களில் ஏன்

இந்த

துரியகாந்தி மலர்ந்தது?

நான் குடிக் கொள்ளவா?

இல்லை... இல்லை மனது அடித்துச் சொல்லும்.

தேகம் விரும்புவது மனிதன் குற்றமில்லை
காலப் பயணத்தின் ஒரு வழிப்பாதை

இனமை என்பேன்

முதலுக்கு முதலாகி... முடிவுக்குப் பொருளாகி

இதயம் தொட்டவர் என்று சொல்லியது
நீ மட்டுமா?

அழகைப் படைத்தது ஆண்டவன் எனில்
எங்களில்

அறிவைப் பறித்தது யார் சொல்?

விதியைத் துணைக்கழைக்கும்

சமூக வட்டத்துக்குள் வாழும் காவலர்கள்
எங்களின் பாதையை

தகர்த்தெறிய கோடாரியுடன் இதோ...

வாழ்வது ஒரு முறை பிரியமே

பிறர்க்காய் வாழ்வோம். காவிய வசனமல்ல...
 ஓர் இதயத்தின் குரல்
 “பழகி வந்த புதிய சுகம்
 பாதியிலே மறைந்தாலும்”
 படித்தது இங்கே மனந்தது
 என்னுள் உறைந்தது.
 என் பாதைகள் விரிந்துள்ளன
 தூக்கும் கால்கள் தொடர...
 வழித் துணையே நீ
 வழி விட்டுக் கொள்...
 காலத்தரிசனம் தத்துவம் தந்தது...
 உனது உறவு உலகை நினைத்தது
 பாசமலர்... தொடர்வோம் நாளை
 எனக்காய் ஒரு பூ மலர்ந்துள்ள வேளையில்
 உனக்காக ஒரு மாலையும் எங்கோ காத்திருக்கும்
 இங்கே சரிந்தது தாழ்மகால் மட்டும்தான்
 ஆனால்
 ஏரிந்து கொண்டிருப்பது மட்டும்
 சந்தன மரம் என்று காற்றாய்ச் சொல்லிச்

செல்வேண் !

- 02.10.84.

ஒரு கேள்வி

மென்னத் தவமியற்றும்
 இந்த
 ஞானியின் தவத்தைக் கலைத்தது யார்?
 ஊர் கோலம் போகின்ற
 நினைவுகளை தடுத்து நிறுத்தியது யார்?
 வெள்ளையன் தந்த போதனைகளே
 நமக்கு
 சோதனைகளாகிப் போன கதை இங்குண்டு
 பாரதி தந்த
 வேதபாடங்கள் வழிகாட்டின நமக்கு
 புரிகிறது... புரிகிறது...
 பாரதி நீ வழி காட்டி தான்...
 எனினும்...
 பாதைகளின் கற்களைத் தகர்த்தது

நாங்கள் தான்...

தூரியன் மறையாத நாட்டின்
பிரலையே...

இந்த ஏரிமலை கமந்த
இதயத்தோனிடம் நீ கேட்பது
வரங்களா...? மன்னிப்பா...?

நீ எனது

கால்களைப் பிடிப்பது எதற்காக
எனது இரும்புக் கால்களை
இழுத்து வீழ்த்துவதற்காகவே !
இதயத்துள் ஒன்று
எரிந்து வீழ்ந்தது.

- 30.9.84.

நாளைய விடையலில்

நடந்து செல்லும் போது மட்டும்
 பாதை மலர்கள் குத்துகின்றன !
 இறங்கி வருகின்ற தேவதைகள்
 வரம் தர மறுக்கின்றன !!
 வாழ்க்கைப் பரிட்சைக்கு
 புள்ளிகள் இடுங்கள் என்றால்
 பூஜ்யத்தைப் போட்டு விட்டு
 கண் சிமிட்டிச் சிரிக்கின்றன !!!
 ஏன் எனக்கேட்க நான் முடியாது ?
 முடியும் என்று தலைநிமிரும்போது
 முன்னும் பின்னும் படுகுழிகள் தடுக்கும்
 கண்மூடித் தவமிருக்கும்
 பரமதேவனே...
 ஒன்றில் எம்மை இரட்சியும்
 இல்லையெனில் —
 இரத்தப்பூக்கள் பூப்பதை தடுத்துவிடாதே
 புரட்சி - இரத்தத்தில் பூக்கும்தான்
 இங்கு மட்டும் —
 கண்ணீரிலல்லவா பூக்கப் போகின்றது !

கதந்திரத்தையல்லவா சொல்லுகின்றேன்.

புரிந்து கொள்ளுங்கள் தோழர்களே !

பனிக்கட்டி பூட்டிய கால்களுடன்

பதவிமோகிகளின் ஊர்வலம்

முடியப்போவது நமது ஆரம்பத்திலேதான் !!

எங்கள் —

இதயம் வடிப்பது கண்ணீரா என்ன ?

இல்லை என்று

இரத்தம் பூத்துச் சிரிக்கும் ! புரட்சி அதில் வெடிக்கும் !!

புத்திலீவிகளுக்கு துப்பாக்கிகள் தேவையில்லைதான்

இந்தப்

புலவனுக்கு புல்லும் ஆயதம்தான்...

நானைய விடியலில்

புதிய பூபாளம் எங்கள் விரல்களில் மீட்டும்வரை

அந்த தீரவு

துப்பாக்கிகளை வருடிக் கொடுக்கட்டும்.

- 24.10.1984.

இங்கேயும் விடுந்தது இரவொன்று

விடுதலைக்கீதங்கள் இசைக்கும்
 இந்தப்
 போராளிகளின் குரல்களில்
 எத்தனை சந்தோசங்கள் சரிந்துவீழ்ந்தன !
 சோகங்களின் வடுக்கள்
 பூத்துச்சிரித்ததாலா பொங்கி எழுந்ததாலா
 இத்தனை கால்கள்
 அணிவகுத்து நிற்கின்றன !
 ரத்தப்பூக்கள் தினசரி
 சிதறி வீழ்ந்ததால்
 எழுந்துவரும் மண்ணின் மைந்தர்கள்
 ஒரணியாய் அது பேரணியாய்...

இவர்களின்

காலடிச்சுவடுகளில் மோப்பமிடும் நாம்கள்
எங்கே?

தூரம் வெகு தூரம் என்றிருந்த
விடுதலைக் கோபுரம்

இங்கே இங்கே என்றான பின்
வழிமறிப்பது யார்?

செம்மை விரிந்து கிடக்கும்
எங்கள் மண்ணில்

எத்தனை தலைகள்... குருதிப்புனல் ஓடும்
அது கந்கையா? கண்ணீர் ஆறா?

கற்பே நெருப்பாய் கடுகின்ற மண்ணில்
கற்பே அறுந்த சோகநாயகிகள் இங்கே
தாயாய்.... தந்கையாய்... அக்காளாய்...

என் காதலி கூட இங்கேதான்
எங்களின்...

அறைக்கவல் சர்வாதிகாரிக்கு
 நிச்சயமாய் —
 எழுந்து வரும் இந்த ஏரிநடசத்திரம்
 கொண்டு வரும்
 தமிழ் ஈழ மண்ணைத்தான்
 தமிழ் பாடும் மண்ணின் கரங்கள்
 ஏந்தி நிற்பது மட்டும்
 புலிகளின் கொடியாய் நின்று
 உலகில் பறைசாற்றும்
 “விடந்தது இரவென்று”

- 5-10-84

நிலவும் நானும் சோகங்களும்

வரும் போரும் நினைவுகளை அறுத்து
உதிரக் கொடியில்

பாசச் செடி இங்கே முளைக்கும் !

வானுயரப் பறக்கும் விமானங்களை விட
ஏங்களின் —

ஆசைப்பறவைகள் வேகம் மிக்கவை !

தேசம் விட்டு —

தேசியம் வளர்க்க முடியாது

நேசம் விட்டு —

பிறரிடம் எதிர்பார்ப்பது

நேசிப்பது என்பதாகாது.

புனி சுமக்கும் மானிடங்களின் நடுவே
ஏன் இந்தப்

புல்லூருவிகளின் ஊடுருவல்
தேய் நிலா நம்முடன் முடிந்து விட்டும் !

சோகம் சுமக்கும் இதயங்களே
போதும் போதும் எங்களின் இதயம்
— இனி மேல் தாங்காது.

நானும் பொழுதும் உலவும்
நடசத்திரங்களுக்கு
சாபமிட்டது ஏந்த முனிவன் ?
இங்கே —
மீண்டும் ஒரு விகவாமித்திர தரிசனமா ?
துகிலுரியப்பட்ட இந்த பாவாத்மாக்களின்
நடுவே
எனது நிர்வாணம் கூட தொடர்கிறது

இங்கே —
எரி பொருள் வினை பொருளாமே !
ஏன் —
எரித்திட வில்லை அகரத்தனங்களை

ஓ... ஏரிமலை ஒன்றுக்காக
காலம் கூட காத்திருக்கின்றதா என்ன ?

தெய்வமே —

உனது மெளனத் தவம் கலைந்து
எழுந்து வருக
எந்தப் பாற்கடலையாவது கடைந்து

இந்த —

விஷங்களை அழித்து விடுங்களேன்

நீ வரும் வரை
எங்களின் மேல்
பருந்துகள்.

மறைத்தபடி... மறைத்தபடி....

நெருப்பில் ஏரியும் மங்கை

நிலவுச் சிரிப்பில் யன்னல் கவிதைகளை
 என் மீது
 தூவுகின்ற நேசமகளே
 தினம் நீ வீக்கின்ற பார்வைக் காற்றில்
 குளிர்காய்ந்தவர்கள் எத்தனை பேர் ?
 நிலவை குறை கூறப் போகிறாயா என்ன ?
 நெருப்பில் நின்று
 குளிர் காற்றாய் வீசியது போதும் !
 நீ மெகுழுவர்த்தி என்பதை
 நான் ஒத்துக் கொள்கிறேன்
 பலருக்கு நீ ஒனி கொடுத்ததினால் !
 ஆனால்,
 நீ உருகிப் போவது யாருக்குப் புரியும் ?
 சிலருக்கு —
 உன்னை ஏரியவிட்டுப் பார்ப்பதில் ஆசை
 அதிகம்தான்

என்றாலும்

உன்னுடன் என்னையுமா ஏரித்திடல் வேண்டும் ?

உன் கண்களில்

எத்தனை கங்கைகள் இப்படி ஊற்றெடுத்தன ?

மற்றவர்கள் குளிப்பதற்கு

உன் கண்ணீரல்லவா தேவைப்படுகின்றது.

இப்படி நீ ஏரிவதற்கு

எந்த முனிவன் சாபமிட்டான் ?

இன்னுமா

எங்களின்

நெருப்புப் பார்வைகளுக்கு

சக்தி சற்று அதிகம்தான்...

கருத்தரிக்கா விட்டாலும்

கருணை காத்திருக்கும்

உங்களின் முக்காடுகளை விலக்கி

தாபம் பொங்கும் பார்வைகளை

நெருப்பாக்குங்கள்

சட்டங்களுடன் மனிதர்களும்

ஏரிந்து விழுட்டுமே.

நிகழ்வுகளும் தூக்கங்களும்

இன்னுமா ?

பின் ந்தின்னிகளின் ஊர்வலத்தினிடையே
எத்தனை கல்யாணிகள் கற்பழிக்கப்பட்டு...
இி...

பாஞ்சாலி எப்போது தனது சபதம் தொடங்கிக்
கொள்ளப் போகின்றாள் ?

“நான் மகான் அல்ல” என்கிற தலைவனின்
போதனை இப்போது புரிகிறது நமக்கு !
ஹிட்லரின் டயரிகளைக் கொன்றத்திலிட்டு
இங்கே

புதியதோர் அத்தியாயத்தைப் புரட்டிக் கொள்ளுங்கள்
வாசல் கதவோரம்

வண்டி நின்றால் தங்கை ஓடி வருவான்
அம்மா அடுப்பாய் ஏரிவான்...

மகன்களுக்கு மட்டுமா மகன்களுக்கும்தான்...
அவனின் சோகம்... தங்கையின் சிரிப்பில்
தடுக்கி விழும்

பாழும் கவிதை மனது இப்படி நினைக்கும்
சில நேரத்து வேடக்கை மனிதர்களா இவர்கள்...?

நாங்கள் என்ன வாடிக்கை மனிதர்களா

தரும்போது வாங்கிக் கொள்வதற்கு ?

எப்போது...

இன்னொரு பாலஸ்தீனத்தை உருவாக்கப்
போகின்றோம்.

மணவில் புதையும் கணவுகள்

முகம் தேடும் பார்வைகளின் நடுவே
 பிரளயமாய்ப் போன
 என் சோகத்தின் வடுக்கள்
 பாலைவன மணவில் புதையும்.
 பருவம் நகர்த்தும் இந்த
 மாணிட உடலை
 சாந்தி வந்து தழுவும் வரை
 என் மனமும் காத்திருக்கும்.
 சோலைக் குயில்கள் பாடாத
 மாலை மயில்கள் ஆடாத
 மயக்கங்கள் பூ விரிக்கும்
 பாதைகள் நடுவே

முட்கள் தூஷிய இந்த பாவாத்மாவின்
 ஊர்வலம் நித்தம் நடந்திருக்கும்.
 ஓ... பரலோகத்திலிருக்கும் எங்கள் பிதாவே
 நீ நான் எங்கும் என்றும்
 சமத்துவமாய் வாழ
 எனக்கான சொர்க்கத்தின் வாசலை
 இன்றே
 திறந்து விடு ! புதிய உலகின்
 கோபுரங்கள்
 எனக்காய் காத்திருக்கின்றன.

முக்காட்டன் திரியும் பஞ்ச ஏழில்
வெளியங்களுக்கு இது சமர்ப்பணம்

பூத்த மலர்களே !

இந்த

மன்னில் நீங்கள்

பாவப்பட்ட ஜௌன்மங்களா என்ன ?

சேலைகளின் சரிவில்

சரித்திரங்களே திரும்புகையில்

உங்கள் ஏழில் முகங்களுக்கு

திரைகள் எதற்கு ?

என்றோ மாறும் புதிய அலைகளை

இன்றே மாற்றிவிடு...

எழுந்து வருகின்ற வாலிப இதயங்களை

உனக்கெனச் சொரியும்
 அர்ச்சனைப் பூக்களாக்கிவிடு.
 சட்டம் வான் கொண்டா அறுக்கும்?
 உன்னைச் சுற்றி மனிதர்கள்
 உனக்குத் தராத பாதுகாப்பை
 முக்காடு மட்டும் தந்துவிட்டதா என்ன ?
 என்னுடைய இறுதி
 விண்ணப்பம் இதுமட்டும்தான்
 பார்வை தரிசனம் தந்துவிடு தேவதையே...
 சாகும் வரை
 உனது மழலை மொழிகளை கவிதைகளாக்கி
 கனவுகளில் வாழ்ந்திடுவேன்.

சவுதியில் வாழ்கின்ற
பெண் நிலவுகளுக்கு இது சமர்ப்பணம்

பூத்த முழு நிலவுகளுக்கு
 இங்கேன்
 முக்காடு ?
 சட்டங்கள் இவர்களுக்காய்
 மட்டுமேன்
 இரும்பாக இருக்கின்றது ?
 மனிதர்கள் சட்டங்களிடம்
 தோற்று விட்டார்கள் போலும்.
 கறுத்த முக்காடுகளினுடே
 கண்சிமிட்டும்
 நடசத்திரங்கள் நிச்சயம்
 என்னை

തിനമുമ് വചീകരിക്കിൻരണ
 പെൻകளിൻ ഇതയന്നക്കണ
 കൺകളുടെ
 ഊട്ടരുക്കുമ് പോതു തെരിവതു
 അங്കേ
 ചട്ടവിലന്കുകണാ മനത്തിൻ താപമാ ?
 ചൊല്ലുന്നകൻ തേവതൈക്കണ
 മാനിച്ച ചെഴികൾിൽ മുത്ത
 ചെര്രിപ് പழന്കണേ നീന്കൻ
 ഇന്ത മഞ്ഞണിലാ
 പമുത്തിരുക്ക വേൺടുമ് ?

பாவப்பட்ட ஜென்மங்கள்

என்

பிரிய சிநேகிதியே !

வசந்த ராத்திரிகளில்

வாலிப பூக்களை வீசி தினம்

வலம் வரும் —

மனமத ராஜாவின் ராஜை வணக்கங்கள் !

ஆடு மயில் நீ

அழகுக் கூட்டில் நீ

என் தீதயக் கூட்டில் என்றும்

வாழும்

காதல் பறவை நீ

காதலே பொய் என்போருக்கு

நாம் ஒரு

பரலைவனம்தான் எனினும்

നാന്കൻ പാലൈവൻന്കൻ അല്ല
 പാലൈവൻ വെസിക്കില്
 വാഴ്ക്കൈ വചന്തമ്പ തേഴി
 പുരപ്പട്ട പുൺണംകൻ നാന്കൻ
 പാല് നിലാ പൊഴിയുമ്
 കിരാമിയ എഴിലൈവിട്ടു
 തുരത്തേ ഒരു പച്ചൈ നീ എന
 പൊறപ്പുതൈയൽ തേഴി
 പുരപ്പട്ടവർകൻ നാന്കൻ !
 നാന്കൻ പാവപ്പട്ട ഐണ്മന്കൻ
 മാത്തിരമല്ല...
 പാവങ്കൻിൻ പരികാരിക്കുമേ
 നാന്കൻ താൻ
 ഏന്നില് —
 പാലൈവൻന്കില് തോലൈന്തത്തു
 നമതു
 ഇനമൈക് കനവക്കുമ് താനേ !

மனதும் சோகமும்

- 15.03.85.

பாலைவனத்தில் எனது
கனவுகளுடன் நான்

வானம் இடித்ததாய்ப் பழத்ததுண்டு
பார்த்ததில்லை
கவலைகளைத்தான் சொல்கிறேன்
எங்கே வைத்த நம்பிக்கை கனவுகளை
நடசத்திரத்திடம் தொலைத்து விட்டேன்...
நடசத்திரம் மின்னுகின்றது நான் மட்டும் ?
தேவர்களிடம் வரம் கேட்கும் போது
துணைக்கு வரும் நீ வரத்தைமட்டும்
உனக்காக்கிக் கொள்வதில் என்ன நியாயம் ?
பிறந்தநாளில் நின்று கொண்டு...
எதிர்காலச் சிரிப்பில் நீ...

எரியும் நெருப்பில் நின்று கொண்டு
துன்யவெளிகளை வெறித்தபடி நான்... !

ஓ...

கனவுகளே தூரப்போய் விடு

இனியாவது

கால்களைத் தூக்கிவைக்க அனுமதித்து விடு !

சோகங்களை விலக்கிவிடச் சொல்லி...

எந்த தலைவனிடம் கேட்பது ?

எவரும் அவரவர் துணைகளுடன்...

இங்கு மட்டும் என்ன கொட்டியா கிடக்கிறது

நான் பொறுக்கிக் கொள்வதற்கு...

மீண்டும் ஒட்டகம் என்மீது நடக்கிறது.

- 23.01.85.

பாசமலர்

27
ஒருமுறைதான் பூக்கும்

இந்த

மனிதப் புஷ்டிபங்களில்

நான் ஒரு

உறவுகளற்ற பாசமலர் !

பாலைவனங்களைத் தாண்டாத

ஒட்டகங்களின் நடுவே

நான் ஒரு —

பாசச் சுமைதாங்கி வந்த ஒட்டகமே

பாவம், எதைத் தாண்டுவேன் ?

அழித்தெழுதா பிரமன்

என் விதியை மட்டும் ஏன்
 இப்படி அழித் தெழுதினான் ?
 சீரு நாள்
 வாழ்வு அஞ்சலோட்டத்தில்
 என்
 காலடி மணவில்
 புதையும் காலங்கள் கூட
 என் வாழ்வின்
 சரிதம் எழுதிமறையும்.

- 24.9.84.

மனவியும் நானும் காலைகளும்

இரவும் பகலும் இணையும் வேளை
 இனிய காலைப் பொழுதாய் விரியும்
 பொழுதும் புலரும்

என் —

மனம் கொண்டவள் சிரிப்பாள் !

என் மனதே திறந்து கொடுக்கும் !!

சோலைப் பறவைகளின் சிரிப்பில் இவள்
 இந்த மனிதனை வளைப்பாள்

காலை ஆகாரம் அவளாய் முடியும்

சோறு வரும் வரை — இவளே அருகில்...

மானிடம் இங்கேதானே தொற்றுப் போகின்றது

நான் மட்டும் ...

மாறுபட்டவனா என்ன ?

மருசன் கொடுத்து மனதில் வரித்தேன் .

அவனோ...

இப்படைத் தோற்கின் ஏப்படை வெல்லும் என்கிறான்.

சாகும் வரை

நானோ

மணனவி அருகில் தவம் கிடப்பேன்.

- 28.11.84.

தேவிக்கு

பூ உதிரும் பூ உதிரும்
பெண்ணே...

உன் கனவுப் பூ உதிரும்
வாழும் வழி தேடி...
பாவி நான் எங்கோ...

உன் வழித்துறை நானல்ல
நானும் ஒருத்திக்காய்
வாழ்ந்திருப்பது... நிச்சயம்
உனக்காகவல்ல...

மன்னித்து விடு தேவி
இனிமேலாவது மனதில்
ஆயிரம் மலர்களை மலரவை
கனவுகளையல்ல...

- 25.8.84.

முகவரி தொலைந்துபோன காதலிக்கு

பிரார்த்தனை தோற்றுப்போன நாளில்
மனிதனாய் நான் வாழ்வது
அன்பே

நிச்சயம் உனக்காகத்தான் !
போகும் வரும் நாட்களில்
நமது காதலும் கல்மேல் ஏழுத்துத்தான்.
எனது தேவதையிடம் என்றும் கேட்பேன்
“என் காதலி அருகிலிருக்கின்றான்
இந்த இரவை அழித்து விடாதே” !
காதல் ஒரு பொய்கை

ஏழுதியவர் வாழ்க
 புறநானுறும் தோற்றுப் போகும்
 இந்த நாளில்
 நன்பர்களே கேளுங்கள்
 காதல் போயின் இலக்கியம்கூட பொய்க்கும்
 காளிதாசன் வழி, ஒரு கண்ணதாசன்
 பின்னாளில்
 எனது பெயர் சொல்லும் இப்படி...
 'காதலின் கவிதைகள் காதலிக்காய்'
 தந்தவன் என்று... !

- 03.11.1984.

பாசத்தின் புத்திரன்

(முகம்தெரியாத சகோதரிக்கு)

மருஞ்சன் நிலா எழுந்துவந்து
 காலை இது போய்வா மாலைவரும்
 என்று சொல்லும்
 மனது ஏனென்று தடுமாறும்
 ஒ... ஒளிக்கதிர்களினுரேடே
 தூய வெண்மதியான்
 ஈரெட்டுப்போய் மூலெட்டாய்
 சிரித்து சிலிர்த்து நிற்பான்
 பூச்சுடிய வெண்முகிலான்
 பிறந்ததினம் இன்றென
 மனதில் கங்கையின் குளிர் கொடுக்க
 எங்களின் ராஜபுத்திரி
 மூலெட்டுத் தினங்களை முழுதே ஏரிப்பான்
 கண்களில் கணவு மின்னும்
 வாழ்வு சுகம் என்றுரைக்கும்
 எப்படி இது சாத்தியமாயிற்று ?
 ஒ.... வெண்பட்டு ரோஜா புதிதாய் சிரித்ததோ ?
 வரம் கொடுக்கும் தேவர்களின் நடுவே

இந்த

கவர்ணமுகியின் நாட்டியங்கள் !

மனது வாழ்க வாழ்க என வாழ்த்துப்பாடும் !

தம்பி உன்னான் படைக்கு அஞ்சான்...

சொன்னவனை வாழ்த்துங்கள்

எங்களின் இடைவெளி

வானத்துக்கும் வையகத்துக்கும் தான்

மனது மட்டும்

பாசராகம் வாழ்த்துரைக்க

நன்று எனக் கொண்டாடும்

என்னவன் அக்கா என்பவன்

அதிவிரைவாய்...

கல்யாண ராகமிசைப்பாள் ...!

சோகப் பூக்களின் ஆராதனை

நடுவே...

இந்த மனோகரனின்

சந்தோசப் பூக்கள் இதோ,...

வாழ்க... வாழ்க..

- 30.11.1984.

பாதைகளில் மலர்ந்த புஸ்பங்கள்

அழகை ரசித்திருக்கும்
 இந்த மனதுள்
 செங்கமலம் பூ உதிர்ந்து
 காதலாய் மலர்ந்திருக்கும்
 காலம் ஏன் இப்படி நடந்தது
 இளமை தேடும் காதல் செடி
 என்னுள் வளரவில்லை !
 ஏன் ?

வழி மறிக்கும் காதல் தேவதைகளே !
 இங்கே மலர்ந்திருப்பது
 பூக்களா...? பூச்சுடிய புனிதங்களா ?
 தேவர்கள் பூஜித்த காதல் தெய்வங்களே
 மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்... ?

இந்த

இனந்தேவனின் பவனி பாசநிலா நோக்கித்தான்
 பாதைகள் புனிதமானவைதான் !
 ஆமாம் என்...
 பாதைகள் புனிதமானவைதான் !
 இல்லையெனில்

എൻ വധി വന്തു കന്ധകകൾിൻ
 കൺണിലെ കൺണീര് എൻ വന്തിരുക്കുമാ ?
 ചൊല്ലുന്നകൾ ! ചൊല്ലുന്നകൾ !!
 മുകിലേൻപ് പഴന്തു ചോകന്കൾ ചൊല്ലുമ്
 കാതലു പരവൈകൾ
 നാനുമ് നീഡിമെന ഉലകത്തുടൻ
 നീഡിമേൻ ചൊന്നനാമ്
 വധിത്തുണ്ണ വേരു വേരു എന്നുമ് പോതു
 നീഡിമ നാനുമ് ഒൻറാവതിൽ എതു നിയാധമ
 ഹോ... ! നിലിവോ... !
 ഇനിമേലാവതു എൻ പാതൈകൾ
 ഉനക്കാക മുഴച്ചിരുക്കട്ടുമ്
 മേമി മൺണിലെ ഉതിരുമ് വരൈ
 ഒരു പുനിതമ് തേഴി ...
 കാലത്തുടൻ നാനുമ് കാത്തിരുപ്പേൻ
 തൊടരുമ് പാതൈകൾിലെ
 മിതിപട നീ വരാതവരൈ നീ കൂട
 പെൻണാധിരുപ്പാമ് നാനുമ് ...
 മൺണിലെ നൺറാമ് വാழ്ന്തിരുപ്പേൻ.

- 25.8.84.

உனக்காய்

பிரிய நிலவே !

உனக்காய் வாழும் நெஞ்சம்
 ஒரு கோடிக் கவிதைகள் பாடும்
 கண்கள் தேடும் உள்ளம் பாடும்
 நீ வரும் வரை —
 உலகம் என்னில் கடும்
 குனிரான பின் நீ வந்து
 போர்வையாய்ப் போர்த்தி விடு.
 தினமும் வாழும் ராஜபுத்திரனின்
 வசந்த காலங்களுக்கு
 பூக்களைத் தூவிவிடு.

மின் மினி என ஒளிரும்
 பூவுலகில்...
 தேவி நீ வந்து நிலவாய் ஒனி தா ...!
 நெருப்பு அலைகள் நம்மை
 அழிக்குமா?
 கடவில் அலைகள் நம்மை
 பிரிக்குமா?
 சொல் எனது தேவி !
 உலகில் வாழ்வது ஒரு முறை
 அது...
 உனக்காய் வாழ்வேன் சத்தியமே !

தூரம் தெரிகின்ற விடியல்

வீதிக்கு வருகின்ற வெளிச்சங்கள்
 இருளைப் போக்கவா ? இல்லை !
 மனதுக்குள் போகின்ற எந்த
 கீதையம் தரவில்லை நிம்மதி
 நீ நான் நிலா என்கிற
 சமதர்மம்
 நானைய ஞாயிறாய் எழுந்து வரும்போது
 இன்று
 மன்னில் சிந்திய இனையரத்தமே
 நீ நிமிர்ந்தால்
 நிலா சூடச் சிரித்து வரவேற்கும்
 மன்னில் எழுந்து வருகின்ற

ஞாயிறுகளின் வரிசையில்
 பங்காளிகளின் பங்களிப்பே தேவை
 கவரோட்டி
 மனதினை ஓருமைப்படுத்தும்
 துப்பாக்கிகள் ஏந்த
 கைகள் நீரும் கால்களும் விளையும்
 விழிந்தது விழிந்தது
 என தூரத்தே முரசம் கேட்கும்.

விவங்குகள் உடையும்

கணவுகளைக்

கவிதைகள் பொங்கி

விழிகளில் வரிகளைப் பதியும்

கந்கையென நினைக்காதே

காவியம் அது ஏரியும் ஒவியம் !

இரும்புச் சிறைகள் என ஜன்னல்

ஏக்கங்கள் ஏரி முச்சாய் இங்கே

வெந்து தணியும்

எரிவது காடுகள்ல... கன்னி மலர்கள்

கானப் பறவைகள் நாங்கள்

தூங்கும்போது மட்டும் திண கானங்களாய்

கணவுகள் வரும் போன பின்

கடுநீராக கொதிப்பதே நித்தியம்

தொடரும்

எங்களுக்காய் எழுதிய காவியங்களை
முதலில் கொளுத்தி விட்டு வாருங்கள்
சமூக விலங்குகளை வில்லாய்

முறித்துவிட்டு
முதலில்

இராமனாய் வாருங்கள்...

அப்போதுதான்

கனவுகள் கலைந்த நிர்வாணப் பெண்ணின்
சேரகங்கள் உமக்குப் புரியும்

இல்லையெனில்

எங்களுள் ஏரியும் ஏக்கப் பெருமுச்ககள்

ஒரு நாள்

நாட்டை அழிப்பதை

தடுக்க உங்களால் முடியாது.

- 10.7.85.

எனது மண்ணும் சிரிக்கும் !

இந்தப் பொழுதும்
 இப்படி விடிந்தது
 துப்பாக்கிகளின் தூறல்களுடன்
 வீதிகளில் வாகனங்களுக்குப் பதில் மனிதர்கள் ...
 வீடுகளுக்குப் பதில் ஏரியும் நெருப்புகள் ...
 ஓ... எதைத் தணிப்பதற்காக இந்த தீக்கொழுந்துகள்
 தீயிட்ட கரங்கள் ஏன் சிரிக்கின்றன !
 இங்கே நடப்பது அவர்களின் இராச்சியம்
 வாளெனாலி கூறிற்றோ ?
 கருகிப் போன உடல்களும்
 இரத்த கங்கைகளும் ஒரு நாள்
 உயிர் பெறும்போது
 கட்டபொம்மனின் வீரத்தின் வரிகள்
 இங்கே நிறுத்தப்படும் நிலையாய் ...
 இளைய குரல்கள் இப்படி ஒவித்தன
 நிமிர்ந்து பார்த்தால்
 இராணுவப் பேரணியை அழித்தபடி ...
 ஞாயிறு என ஒர் பேரணி
 தொலைந்து போன பேரலைகளைத் தேடி ...
 செம்மன்னில் நித்திய அழுகு
 சிரிப்பாய் ஒருநாள் மாற ...
 எனது கால்களும்... கைகளும்...

- 28.11.84.

[நிலைங்கள்]

நன்பனே ... !

கண்களை மூடி விழிக்கும் போது
நீ

கைது செய்யப்பட்டிருப்பாய்
பாதுகாப்பான உனது வேலியினுள்ளே
அவர்கள் அத்துமீறல் ...
உனக்கான பாதைகளில்
அவர்களின் இரும்பு வாகனங்கள்
என் இப்படி நடந்தது ?
எப்படிச் சாத்தியமாயிற்று ?
வேலிகளாய் நின்றவர்கள்
அவர்களின் விறகாய்ப் போனதால்தான்
மீண்டும் என் கண்களை மூடுவேன் ...
எனது

கைகளில் விலங்கு கனக்கும் !
சோகம் குடிக்கும் அம்மாவின் ...

ஆஸ்ததுமா விழுங்கும் அப்பாவின் ...
வாழாத தங்கைகளின் கண்ணீர்க் கோடுகள் ...
அக்கினிக்கு அரச்சிக்கப்படும் எனது
— உதிரக்குழந்தைகள் ...
எரிமலையாகும் இதயத்தில் ...
ஓ... கொடுமைகள் தாமே சாவதில்லையோ ?
இங்கே நடக்கும்
போராளிகளின் போர்ப்பணி நெஞ்சத்தில்
எதிரவிக்கும்
எங்களின் —
கால்கள் அணிவகுக்கும்
ஹே... நன்பனே புரிந்து கொள்
சரிந்து கொண்டிருக்கும் தமிழர்
சாம்ராஜ்யத்தின் தூண்களாய்ப் போவோம்
நிச்சயம் நிமிரும் — தமிழர்களின் கதைகளும்தான்
அதுவரை சுமப்போம்
யைகளில் விலங்குகளையல்ல...
துப்பாக்கிகளை

- - 6.10.84.

ஒரு வாழ்த்து

(தங்கையின் குழந்தைக்காக ஒரு கவிதை)

தவழும் நிலவு இங்கு
 தங்கப் பேழையில் எப்படி வந்தது ?
 சந்திரனை நினைத்ததுண்டு ...
 அருந்தத்தியாய் வந்ததிங்கு !
 முத்த புது ரோஜா
 இதழ்கள்
 மலர்ந்திருப்பது
 எந்த மகாராஜாவின் வருகைக்காகவோ ?
 சின்னப் பெண்ணான
 என் குழந்தை தங்கை எனில்
 அவளிடம் இருந்தது குழந்தையா ?
 நன்றி சொல்வோம் கடவுளுக்கு.
 குழலினிது யாழினிது
 தொட்டால் புரிகிறது
 வாருங்கள் பாசப் பறவைகளே

எங்கோ

உறங்கும் திருவள்ளுவரிடம்
கேளுங்கள் ...

இந்த அனுபவம் எப்படி வந்ததென ?

நேச நிலவுகளே

பாலைவனத்து மணல்களில்
பொன் புதையல்
தேடி புதையும்

இந்த —

கானப் பறவையின் குரல்கள்
வாழ்த்துப் பாவாய் ...

வானுடே பறந்து வருகின்றது
வாங்கிக் கொள்ளுங்கள் !
வணங்கிக் கொள்ளுங்கள் !!

- 18.10.84.

ഇരവിൻ തൃപില് കലെക്കുമ് !

ഇരുമ്പുക കതവുകൻിനിടയേ
 എൽത്തണ്ണ ചോക്കുകൻ
 പുതെത്തന്തു പോധിന ?
 തുവക്കുമുണ്ണന്യില്
 ഇന്ന വേട്ടൈ നടത്തുകിന്റ
 എതേക്കാതികാര അമ്പലുക്കു
 ഇന്തച്ച ചോക്കുന്നേ
 ഉണ്ണവാകിപ് പോധിനവോ ?
 കോധില് തെരുവിനില്
 മണാല് വീഴു വിനെയാടിയ
 മനതുകൻ ...
 കടല് കരൈകൻില്
 വാழ്വിൻ എല്ലൈക്കണ്ണ വരെന്ത

உடல்கள் ...

ஓ... இங்கே துருப்பிடித்த
இரும்புக்கம்பிகள் தரப்போகின்ற
பாடந்கள்தான் என்ன ?

சழு மண்ணில் ஓடும்
கந்கைகளைவிட
எங்களின்

இரத்தக் கந்கைகள் நீளமானவைகளே
கறை படிந்த வரலாறுகளை அழிக்கவே
இங்கிருந்து புறப்பட்ட
உதயங்களே ...

இரவின் துயில் கலைக்கும்
பண்ணிசை நீங்களே ...

- 18.2.86.

இரு நட்புக்காக !

(கூடிப்பிரிந்த ஒரு நண்பனுக்காக)

மனச் சிறையில் பூட்டிவைத்த
 நட்புப் பறவை
 தனது சிறகை ஒழித்துக் கொண்டது....!
 நட்பு என்பது
 ஒடும் அருவியானதில்
 உனக்கென்ன அப்படி வியப்பு ?
 சோகங்களே தாளாத போது
 பாவி மனது என்ன செய்து விட முடியும் ?
 அடிமேல் அடி அடித்து
 அம்மியே நகர்ந்த போது
 இந்த விருட்சம் விழுந்ததில் தப்பில்லைதான்.
 நண்பர்களே ...
 இனியாவது மனதிடம் சொல்லி வையுங்கள்
 ஆபத்து விளைத்தவனாய் எந்த நண்பனும்

இவனைப் போல் ஆக மாட்டான் என்று !

போர் முனையின்

வலிமையைவிட சொல்முனையின்

விலை சற்று அதிகம்தான்

அது

விதியின் குற்றமெனில் மனம் மன்னிக்கட்டும்

இல்லை யெனில்

தண்டனை —

உனக்கும் கூடத்தான்

உலகில் சீவிப்பது நட்பல்ல.

கொடுரத்தின் நகங்கள் பற்கள் !

புரிந்தது நேற்று

சொல்வது இன்று

எனது ஞானம் இப்படி

மணவி

காலை குளித்தெழுந்து
 குங்குமப் பொட்டட்டு
 சவ்வாது சரசரக்க
 சந்தனமோ எனும் தென்றல்
 இன்பமாய் என்னுள் நுழைய
 அழகு மயிலோ இவள்
 என

என்னருகில் அமர்ந்தாள்
 அமர்ந்ததால் —
 பூவுலகும் பொன்னுலகும்
 என் காலடியில்...

ஆசைத் தேன் கலந்து
 அன்பினால் அணைத்தெடுத்து
 பால் பழம் என்றே நீ தா
 என்று —
 செம்பவளக்கரம் தொட்டு
 தாயே

சரணம் நீ என்று நான்
 பொன்னுலகம் வேண்டி நிற்பேன்
 வருவது நிச்சயம்
 சொர்க்கம் அதுவென்று
 தினம் என் நா பாடும்.

- 07.08.84.

விடியல் கீதம்

என் பிரிய நிலவே
 உரை நடையாகிப் போன என் இதயராணியே !
 நீ தான் நிலா
 என்றிருந்த பொழுதுகளில்
 காற்றுக் கூட நுழைந்ததில்லை
 இன்று மட்டும் —
 புயல் ஏன் அனுமதியின்றி நுழைந்தது ?
 கோடை மாறி மழை பொழிந்தாலும்
 செய்மண் அழிந்து பாலைவனமாகிப்போனாலும்
 கவிஞதயாகிப் போன என் வடிவமே
 எழுந்திரு !
 நமது தூக்கத்தால் புயல்
 நம்மை அழித்து விடப் போகின்றது
 நமது காதல் உள்ள வரை —
 வயல் வெளிகளும்

பனைமர உச்சியும்
 சோலைக் குயில்களும்
 கந்தனின் ஊர்வலமும்
 நிலைத்திருக்கும் உணர்ச்சிகளுடன்...
 நமது உடல்கள்
 அழிக்கப்பட்டு விட்டால்
 இயற்கை கூட அழிந்து விடுமே !
 தேவியே...
 தூக்கம் கலைந்து எழுந்திரு !
 விடியல் கீதங்களை இனியாவது
 ஒன்றாய் இசைக்கலாம் வா !

- 8.12.84.

- இவன் — முல்லை அமுதன்.
- இந்த எரிசரக் கவிதைகள், கருக்கொண்ட எரிமலை இதயத்தோன்.
- ஆழ்ந்த சமூக உணர்வும், மனிதாபிமானமும் இவன் கவிதைகள் அடிநாதம்.
- புதியகோணம், புதிய சிந்தனை இளைய தலைமுறையின் எழுச்சி எண்ணங்கள் இவன் கவிதைகளில் ஜீவத்துடிப்புடன் ஒளிர்கின்றன.
- விமர்சனங்களை எதிர்நோக்கும் இதயமுள்ள படைப்பாளி.
- கவிதை மட்டுமல்லாது இலக்கியத்தின் பல்வேறு கோணங்களிலும் இவன் பார்வை பரந்து வருகிறது.
- இவனின் எதிர்காலப் படைப்புக்களின் ‘அணு’க் கோலங்களை, விடியத்துடிக்கும் ராத்திரிகள் நிர்மலமாகவே காட்டுகிறது.
- இவன் கவிதைகள் வைரம் மிக்கவை, வைரமாய் ஒளிர்ப்பவை.

இந்துலாசிரியர்
திரு. முல்லை அமுதன்

வர்மன்

